

Sygn. akt V Ka 329/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności - - -

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014 r.

sprawy:

L. H. /H./

syna R. i W.

ur. (...) w J.

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku Wydziału III Karnego

z dnia 10 kwietnia 2014r. sygn. akt III W 1043/13

na zasadzie art. 437 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża obwinionego opłatą za II instancję w kwocie 30 /trzydzieści/ złotych oraz zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 50 /pięćdziesiąt/ złotych.

Sygn. akt V Ka 329/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014r., sygn. akt III W 1043/12 uznał obwinionego L. H. za winnego tego, że w dniu 6 października 2013 roku około godziny 14:00 w Ś. na ulicy (...) prowadząc pojazd mechaniczny marki T. o nr rej. (...) wykonując manewr skrętu w lewo nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z wykonującym w tym samym czasie manewr wyprzedzania w miejscu zabronionym pojazdem marki P. nr rej. (...) kierowanym przez R. M., czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 86 §1 kw w zw. z art. 22 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na mocy art. 86 §1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 złotych.

Na mocy art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych oraz art. 118 §1 kpw i art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk Sąd obciążył obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatą sądową w kwocie 30 złotych oraz zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony, który nie zgodził się z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego, jako nieprawidłowym i niesprawiedliwym. Zdaniem skarżącego Sąd Rejonowy niewłaściwie oraz nieprawidłowo zbadał całokształt sprawy, zarówno pod względem okoliczności faktycznych jak i prawnych, co niewątpliwie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia. Podkreślił, iż ocena zebranego materiału dowodowego była niepełna, co jego zdaniem miało wpływ na niewłaściwe ustalenie stanu faktycznego. Skarżący wniósł o zmianę przedmiotowego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Z apelacji obwinionego wynika, iż zarzuca on, że Sąd Rejonowy dopuścił się błędnych ustaleń faktycznych, będących podstawą zaskarżonego wyroku. Z zarzutem tym nie sposób jednak się zgodzić.

Przede wszystkim należy wskazać, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz musi polegać na wykazaniu jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania miał dopuścić się sąd oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy. Podkreślenia wymaga, iż możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy nie dopatrzył się by Sąd I instancji dopuścił się takich uchybień. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał dowody, które uznał za wiarygodne i dlaczego, a także powody dla, których innym dowodom waloru wiarygodności odmówił.

Błąd ustaleń faktycznych stanowiący trzecią podstawę odwoławczą zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do samego kwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, a tego skarżący nie czyni (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 lutego 2013 r. II AKa 261/12).

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd Rejonowy nieprawidłowo zbadał całokształt sprawy. Wbrew twierdzeniom skarżącego dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jest wnikliwa i rzetelna. Ustalając stan faktyczny zasadnie Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadków R. M. i K. M. (1), albowiem były one logiczne i konsekwentne, wzajemnie spójne, a także korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Zasadnie Sąd tylko częściowo dał wiarę zeznaniom oskarżonego. Bez wątplenia nie zasługiwały na wiarę jego wyjaśnienia w części dotyczącej odległości, jaka przejechał pomiędzy miejscem zatrzymania a wykonaniem skrętu w lewo, co do momentu zasygnalizowania zamiaru skrętu poprzez włączenie lewego kierunkowskazu, a także co do faktu upewnienia się w bocznym lusterku co do możliwości bezpiecznego wykonania manewru. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy wersja przedstawiona przez obwinionego nie została w pełni potwierdzona przez świadków zdarzenia tj. K. M. (2) (kolegę obwinionego) oraz K. P. (szwagra). Odnosnie zeznań tych świadków Sąd Rejonowy słusznie uznał je za wiarygodne jedynie w zakresie w jakim były one spójne zarówno wzajemne jak i z pozostałym materiałem

dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd I instancji w sposób szczegółowy opisał zarówno w jakim zakresie dał wiarę ich wyjaśnieniom, jak i powody dla których w pozostałej części na wiarę nie zasługiwały. Należy mieć na uwadze, iż świadkowie ci nie wskazali bowiem stanowczo miejsca zatrzymania obwinionego, nie byli również w stanie wskazać odległości, jaką przebył obwiniony od miejsca zatrzymania obwinionego do miejsca wykonania przez niego manewru skrętu. Wskazać należy na rozbieżności w podawanych przez nich miejscach zatrzymania - nie potrafili oni precyzyjnie wskazać tego miejsca, początkowo podawali za obwinionym miejsce jego zatrzymania, a zapytani powtórnie podawali już miejsce co najmniej parę metrów dalej. Słusznie również zwraca uwagę Sąd Rejonowy na okoliczność, iż świadkowie K. M. (2) i K. P. pozostają w dobrych relacjach z obwinionym i dlatego też starali się niewątpliwie swoimi zeznaniami starali się sprzyjać obwinionemu.

Odnosząc się do kwestii upewnienia przez obwinionego, poprzez spojrzenie do lusterek czy drugi pas ruchu jest wolny, argumentacja Sądu tutaj również jest zasadna. Należy mieć na uwadze, iż odcinek od skrzyżowania do miejsca, w którym obwiniony się zatrzymał, stanowi drogę prostą, bez łuków i wzniesień. Gdyby zatem obwiniony faktycznie upewnił się w lusterku co do tego, że drugi pas ruchu jest wolny, z całą pewnością dostrzegł by znajdujące się na nim pojazdy. Nadto należy mieć na uwadze, iż obwiniony wskazał, iż zanim zmienił pas ruchu zdążył przejechać około 15 metrów, okoliczność ta w żaden jednak sposób nie koresponduje z poczynionymi na miejscu zdarzenia ustaleniami. Nie ulega wątpliwości, iż obwiniony L. H. po zatrzymaniu samochodu, włączając się do ruchu miał obowiązek ustąpić pierwszeństwa pojazdowi, który w ruchu się znajdował (art. 17 ustawy Prawo o ruchu drogowym).

Zasadnie również Sąd Rejonowy oparł się na sporządzonym w sprawie protokole oględzin. Protokół ten sporządzony został przez kompetentny organ, nie był on również kwestionowany przez żadną ze stron. Po przeprowadzonych oględzinach ujawnił się brak zgodności w zeznaniach świadków K. M. (2) i K. P. w kwestii miejsca postoju obwinionego.

Nie ulega wątpliwości, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż obwiniony L. H. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 §1 kw w zw. z art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym. Niewątpliwie stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez L. H. jest znaczny, albowiem bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym stanowią dobra prawnie chronione o istotnym znaczeniu.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd Rejonowy miał na uwadze, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, wysokość szkody a ponadto, by spełniła swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze względem obwinionego. Sąd Rejonowy miał również na uwadze okoliczności przemawiające na korzyść obwinionego, takie jak dotychczasowy sposób życia i uprzednia niekaralność za wykroczenia przeciwko przepisom bezpieczeństwa i porządku na drogach, a także fakt, iż do kolizji tej przyczyni się inny uczestnik ruchu. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczona wobec obwinionego kara spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Sąd nie dopuścił się również obrazy przepisów postępowania poprzez naruszenie przepisów art. 4 kpk, art. 7 kpk, albowiem dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a następnie swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego w sposób przekonujący uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z rozważaniami Sądu I instancji dotyczącymi oceny zebranych w sprawie dowodów, a ich ponowna analiza jest bezprzedmiotowa. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku w pełni odpowiadają dyrektywom określonym treścią art. 424 §1 kpk.

Z treści apelacji wynika również, iż skarżący wysuwa także zarzut obrazy prawa materialnego poprzez nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż dopuścił się on naruszenia przepisu art. 22 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wskazać jednakże należy, iż obraza prawa materialnego stanowi względną podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 1 k.p.k. wtedy, gdy prawo to zostało wadliwie zinterpretowane przez sąd pierwszej instancji, gdy sąd ten wadliwie zastosował przepis prawa materialnego, pomimo, że w układzie okoliczności danej sprawy nie było to dopuszczalne, bądź wówczas, gdy sąd nie zastosował przepisu prawa materialnego mimo, iż w konkretnej sytuacji procesowej było to obligatoryjne. Należy mieć na uwadze, iż zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu wyłącznie wtedy, gdy

wnoszący odwołanie nie kwestionuje treści poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych (w kwestii tej wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 marca 2013r. (III KK 17/13).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku bądź jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Z tych względów, Sąd Okręgowy, nie podzielając zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu utrzymał wyrok w mocy. Na podstawie art. 118 §1 kpw i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążono obwinionego kosztami postępowania odwoławczego, albowiem Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich ponoszenia.